

Ennyi

simára sikált szemgolyóidon korcsolyázom
könnyeid kiperegnek az ujjaim közül
ékszeres doboz az arcod
érintésétől vörös foltok keletkeznek rajtam
nemesfémek virágoztak a szemedben
ajkaid között beszéd közben pókháló nőtt
a hangok megmozgatták
én természetesen elfutottam
még most is futok
habár már egyre fáradtabb vagyok
ujjaid olykor utat mutatnak
néha egy kicsit megpihenek
befont hajad zöldalmaillatában
holnap újra indulok

Hétvége

vágtatunk az éjszakában
fejemen félrebillen a kalap
mint mohamedán felett
a Szent Péter-bazilika
a fák fekete kesztyűbe
bújtatott ujjai az ég
csillagszórós hónalját
csiklandozzák
a városi busz négyet túlköl
robogunk a macskaköves
utakon
a kalauz ránk vigyorog

nyisd meg nekem a dombtetőt
a dombtetőn a temetőt
de holnap reggel időben
hozz vissza
vágjunk át a folyón

a korzón galambokat kell
etetnem s újságot olvasnom
majd a nap korongját
apró darabokra szedve
a katolikus templomba kell
cipelnem ezután pedig
a jól végzett munkától fáradtan
kifekszem a térre
miközben a száguldó cirkusz
hangjai visszhangoznak
a fülemben
(a lányok a Katolikus portára mentek frizbizni)

Kései történet

Te negyven voltál.
Én alig múltam harminc.
Az ágyad szélén ültem, és magabiztos lélegzetedet hallgatva
azt gondoltam, hogy szavak nélkül is boldoggá tehetlek.
Most ötvenéves vagyok.
A községházán dolgozom, egyszerű tisztviselőként,
habár fél életemet a bürokrácia elleni harcra pazaroltam.
A napokat félve számolom.
Egy ideje már a sírodat sem látogatom.